

vid sam stvarno napravila». I zamislite sad mene, vašeg studenta. Sve me nešto uhvatilo stid, sve gledam u stranu, sklanjam pogled! Vrlo neobično stanje, nesvakidašnji doživljaj. Zbog vas se crvenim! Već ovdje bi, po svim nepisanim pravilima polemičke (i naučne) igre trebalo prekinuti dijalog, jer sam ne hotički razgolitio osovину vašeg naučnog struga i doveo vas u nelagodnu situaciju. Međutim, moram ići dalje, moram braniti ojkaču od naučnika koji pravi teške greške i previde i potom se uvaljuje u još veće. Napisali ste da je, u spornoj rečenici, umesto Pišćevića trebalo da stoji Crnjanski. Koji vam je davo? Nisam toliko želeo da vas izlažem očaju. Dajte da vidimo kontekst u kojem bi se zadesio neudžni Miloš Crnjanski: »Stih iz Pišćevića potiče iz jedne građanske pesme« (M. K.). Crnjanskom tu nije mesto: dobijamo još nesretniji slučaj. U stvari, vi ste vrlo lukavo, naprasno, napisali da sam ja u svom prethodnom tekstu rekao da je dr Marija Kleut »umesto Crnjanski napisala Pišćevića«. Ubacujete mi u usta (tekst) ono što nisam rekao (napisao). Ja Miloša Crnjanskog u tekstu *Velika blamaža Marije Kleut* uopšte nisam pominjao. Odmah to proverite, jer biće još gušće! Kakav Crnjanski, kakvi bakrački! Uvodeći Crnjanskog u igru, preko mojih namučenih leđa, upali ste u još veće živo blato proizvoljnosti i pokazali da se služite, za nauku, nedozvoljenim doping sredstvima. Ostavite vi velikog pesnika da mirno počiva. Za razumeti je, hajde-de, da jedan od deset hiljada doktora nauka pogreši i splete se k'o pile u kućine, ali je nedopustivo da taj isti doktor gura velikog pesnika, preko tuđih ramena, u ponor. Nečuvveno! Vama se izgleda posle moga prvog odgovora štošta naglavce okrenulo pa i ona poznata poslovice: »Dva loša ubiše Miloša«. Ljubavno vas molim da me pustite iz mesečarskog zagrljaja povodom vašeg greha učinjenog prema Crnjanskom! Ne uvlačite me u kiselo testo koje ste sami zamesili u kontejnerima apsurdala!

Vi s velikim piscima baratate kao s kućnim mezmicama. Neverovatno je da ste povodom Kočića i Andrića napisali ovo: »Njihovo je pesničko pravo da u strukturu svog dela uključuju usmenoknjiževne oblike, ali se oni ne mogu koristiti kao izvori za proučavanje usmene književnosti«. Ovo je skandal! Kako ste mogli tako nešto da napišete? Pa šta ja uopšte tražim u polemici s vama, ja autor triju knjizica poezije, kad vi velike pisce našega jezika, u svojoj kvazinaučnoj obnevidelosti, otpirujete kao muve sa astala?! Vi mrzite beletristiku! Vi ste Suslovljevog Suslova Suslov književnosti! Santa Maria della Salute!

Sad ću vam, kao što je dva plus dva četiri, dokazati da niste u pravu. U *Sveskama Ive Andrića*, na 73. strani, nalazi se dvostih: »Svoj je braći svojoj omrznuo/I golubu na jelovoj grani«. Iznad dvostih piše: *Za bosanskog bana*, a ispod: *Narodna pesma*. Eto nam Ive Andrića kao sakupljača narodnog blaga. Idemo dalje. U istoj knjizi, na 85. strani, Andrić zapisuje: »Od žalosti nikome koristi«. Ispod, u zagradi, piše: *Uzrečica u narodu u Srbiji oko 1890. godine*. Je li ova uzrečica narodna književnost? Recite mi, ja ne znam. A na prekrasnoj 189. strani, k'o sunce sja, deseterački trostih:

— Tvojim šorom čizme sam ukaljao,
Dok sam, Daco, na te oko bacō.
— Ti si, braco, zalud blato gacō.

Molim vas k'o Naučnika (Boga) da mi objasnite šta su ovi deseterci: bečarac? ojkača? ganga? samica? prijekusa? dikica? čantalica? šarenac? rozgača? lagavica? Pomozite Andriću i mojoj malenkosti! Uprite i dokazujte naučno, a ja ću vam, ako je od koristi, otpevati ove divne deseterce na desetak načina. Ali, najznačajnije u ovom času jeste da je Ivo Andrić bio i te kako pouzdan sakupljač narodnoga blaga! O Petru Kočiću i da ne govorim. Dakle, šta je posredi? Vi se neprestano ušuškvate olovnom piljevinom u svom naučničkom gnezdu i razbijate velikim piscima mučkovu o glavu. Vi ste za karantin izabranih naučničkih glava, asistenata i doktora, koji svoje studente što piše pesme smatraju nepodobnima za studij književnosti. Da, vi nemate sluha i dobre volje za brucoše koji pišu i objavljuju pesme, jer vas oni u munjevitim svojim lirskim odgovorima, na vežbama, nadilaze i skreću na teren vama stran i opasan. Okrenite kartu, još nije kasno. Omilite ćete najdarovitijim studentima!

Kažete da ste čitali prikaze *Ojkače u Ninu, Književnim novinama, Glasu i Dnevniku*, ali, kako rekoste, vi se ni dosad u njima ništa »obaveštavali o usmenoj književnosti«. Pa, zašto ste onda čitali kad se na taj način ne obaveštavate? Još jedna mistifikacija, još jedan kartonom ograden zabran u čijem središtu sedite i pijuckate novu turu votke i tonika, imajući na umu jedan fragment iz predgovora *Ličkim ojkanima* M. Divjaka, koje ste krunisali pozitivnom recenzijom. Taj fragment iz predgovora *Ličkim ojkanima* glasi: »Poznato je, da je alkohol sinonim spoznaje i da se u njemu stapaju fizičko i duhovno pijanstvo. Fizičko pijanstvo služi, kao sredstvo za postizanje duhovnog pijanstva, samim tim, ono oslobada pijano lice vanjskog uticaja i prenosi ga u svijet nemoći i nekontrolisanih postupaka. Svijest pijanog lica nalazi se tada u duhovnom pijanstvu«. (Zarezi su preuzeti iz originalnog teksta.) U ovim rečenicama vi ste se idealno obaveštali o usmenoj književnosti. Srdačne čestitke!

Nego, smem li vam reći da je u periodu dok smo polemicali, dakle, preko leta, pojavilo se još desetak prikaza *Ojkače*. Smem li, blago meni! Evo ću vam uskoro doći i, na izvezenoj beloj jastučnici, doneti novi broj »Raskovnika« da ga malo prelistate. Možda vam se tamo otvori nova polemika. Ne znam, samo kažem!

Gubim volju da vam bilo šta objašnjavam. Prošli put sam vam sve lepo nacrtao i objasnio od A do Š. Npr. pitanje *geneze oblika* do u tancine sam vam predočio. Vi sad pominjete *redigovanje*, pa se dvoumite, pa kažete da je i Vuk Karadžić redigovao, ali da mu neki zameraju itd. . . Kažete da sam za ta »redigovana« mesta rekao da su *nijanse*, a ja to nisam rekao, već sam govorio o *varijantama*. Čak sam vas uputio da napamet naučite tri varijante jednog bečarca u Leskovčevju antologiji. Ponovo, pred studentima, pročitajte moj tekst *Velika blamaža Marije Kleut*, »Polja«, br. 353, str. 299—301.

Sa erotskim dvostihom iz zbirke Jovana Muškatirovića baratate kako vam milo. Pokorno vas obaveštavam da se taj erotski dvostih *ne nalazi* u mom izboru od petsto dvadeset šest ojkača, već u delu predgovora o bečarcu. Dakle, ne brkam bečarac i ojkaču, u šta želite opet da me uvaljujete. Izvolite pogledati da li se dvostih: *Jebi, pope, neka selo plaća, / al' se pazi, ne poseri gaća*, nalazi u mom izboru. Ako ga nadete pod slovoj j, javno ću vam se izviniti.

— Međutim, ima jedan ozbiljan i, što se predmeta ove polemike tiče, ključni problem. Na mnoge moje argumente i dokaze, koji su bili suprotni vašima, vi niste odgovorili, ništa objasnili: jednostavno ste sve preskočili i zabušurili, misleći da stvar pada u vodu. Ali, znate, ja sam cepidlaka, te vas moram uljudno upitati nešto. Šta je s vašim novim objašnjenjem o

nerimovanim ojkačama, o leksici ojkače, o starom kozarskom kolu? Šta je sa (ne)postojanjem glasa h, šta sa ojkačama muslimanske provenijencije, šta sa muzičkim zapisom ojkače, šta sa tekstom koji zapis obuhvata? Gde je vaše stručno objašnjenje povodom recenzije koju ste napisali Divjakovim *Ličkim ojkanima* gde su lopatom nanoseni svekoliki trinaesterci, dvanaesterci, jedanaesterci, osmerci, sedmerci i šesterci? Gde su naučna pokrivača za vaše ishitrene tvrdnje? Izbegavajući da to objasnite, rekli ste o sebi kao naučniku mnogo. Tu vam više ne može pomoći ni memoarista Simeona Pišćević kojeg ste nasankali za sva vremena.

Definitivno sam shvatio da se vaše bavljenje narodnom književnošću svodi na suvoparno kabinetsko mucanje i na proizvodnju hladnog jalovinja. Vi poput učenika na času tehničkog vaspitanja opisujete i merite karton od kojeg su sačinjene korice pesmarice. Vama je važnije da ste otkrili da su korice duge 17,2 santimetra, nego što materijal između korica nosi čitav svet i sudbinu jednog naroda i jezika. Vas ne zanimaju književna svojstva rimovanih deseteračkih dvostihova. Vi nemate elementarni sluh da razlučite deseterac od jedanaesterca. Zato ste se, iz svoje urođene nemoći, obrušili na mene i moju novu knjigu koja je za vas »špansko selo«. Vi ste me, zapravo, duboko razočarali! Umesto da me, u trenutku kad ste dobili rukopis *Ojkače*, pozovete da porazgovaramo i tako raščistimo neke nedoumice, odnosno, da pokažete mrvicu raspekta prema meni kao pesniku i vašem bivšem studentu, vi ste stvar mistifikovali do kraja. Sećate li se, slučajno sam vas sreo na fakultetu nekoliko meseci pre no što ćete dobiti rukopis na recenziranje i lepo sam tada popričao s vama, rekavši vam šta novo radim. Kazali ste da nikad niste čuli za ojkaču i da su stvari na terminološkom planu komplikovane. Rekli ste mi, pri odlasku, da ćete mi biti na raspolaganju povodom rada na knjizi. Osetio sam da ste bukvalno ljubomorni što sam uleteo u vaš zabran. Kako ste mi i koliko bili na raspolaganju, pokazalo se. U znak zahvalnosti, evo, poklanjam vam jednu latinsku miloštu, jer vi, poznato je, volite starine: *Tute hoc intristi: tibi omne est exedendum!* Što bi naš narod rekao: *Kako udrobiš, tako ćeš i pojesti!* Prema tome, nikog ne okrivljujte: sami ste udrobili, sami ćete morati da kusate. Takav je život naš umetnika.

A što se tiče mog obećanja da ću vas poslati na teren da prikupljate nove ojkače, odustajem. Ne zbog toga što vi, zaista, nikad nećete rešiti enigmu komplikovanog dvostih, već zato što je železnica poskupela pedeset posto, a Kozara daleko. Voz polazi, ne može da krene. . .

školske vežbice

apori je

(kutak za pesnički trenutak)

Radmilo Đurović: NEKA DRUGA LJUBAV, Književne novine, Beograd, 1988.

zoran subotički

Da bi se izbegli, ili ublažili, nesporazumi, na samom početku istakao bih sledeće: za knjigu »Neka druga ljubav« potrebni su neki drugi čitaoci, sa kojima moja malenkost nema ničeg zajedničkog. To nije ni prvi ni poslednji put da se kritičar nade na jednoj, a knjiga na drugoj obali, gde se svaki pokušaj komunikacije svodi, ipak, na nemušte signale, nerazpoznatljive gestove, besmislena kričanja. . . Ako stvar već tako postavljam, zar nije, pitaće se neko, mnogo jednostavnije i ljudskije odustati od takvih pokušaja, koji su, eto, unapred osuđeni na propast, jer ništa drugo ne obećavaju do jedno bezduhovno žvakanje i prežvakavanje sparušenih reči, misli, osećanja.

Glasono izgovoreno NE, u kome bi se skoncentrisalo nepristajanje na iznudenu komunikaciju, ne bi rešilo ništa, kao što se, na primer, partija šaha ne napušta i ne prekida sa prvim izgubljenim pionom, što znači da se iza svega ovoga nalazi jedno metafizičko DA, koje upućuje na prapočela dijaloga čoveka i sveta, knjige i njenog čitaoca, knjige i njenog tumača. Dakle, kada se komunikacija shvati i doživi kao sudbina, jedno sićušno NE ne može narušiti to harmonično saglasje između subjekta i njegove predstave, ma kakva ona bila.

Sa »Brankovim kolom« već nekoliko godina igram jednu igru bez pravog naziva, ali sa jasno utvrđenim pravilima, što

je presudnije od svakog imenovanja. Iz čisto tehničkih razloga (stvaranja globalne koncepcije manifestacije, štampanja Programa itd.) organizator je prinuđen da pre »obnarodovanja« dobitnika Brankove nagrade pronade kritičare koji će o nagrađenoj knjizi govoriti. Imajući na umu situaciju u savremenoj poeziji i profile kritičara koji pišu o njoj i sve probleme moderne kritike u sučeljavanju sa tom poezijom, možete zamisliti koje sve teškoće i nesporazumi mogu nastati iz tako postavljenih pravila igre. Ni u jednom vremenu, a pogotovo u sadašnjem, postavljajući kritičara ispred knjige, ne naspram, nije davalo velike rezultate. Sve to malo podseća na naše surove patrijarhalne mehanizme ženidbe i udadbe, gde se, konkretno u ovoj situaciji, književni kritičar stavlja u poziciju mladoženje kome su otac i bliža rodbina (alijas žiri Brankove nagrade) otišli u susjedno selo da izaberu mladu/knjigu, ali ne po meri ženika, već po meri njihovog ukusa i interesa.

No, kao i prethodnih godina, tako mi je i ove žiri priredio iznenađenje. Kao lepo vaspitan dečko izgovarao sam ono DA sa knedlom u grlu i znojeći se pokušavao da pronađem bar nešto što bi mi odgovaralo, što bi bilo po mojoj meri. Krajičkom oka pratio sam njene neveste, glupo nadmene pokrete, njeno neodgovarano lice što se od prevelike sreće trzalo i krivilo, merio sam je od glave do pete i sažaljevao sebe, pa nju, pa onda opet sebe. Kao plod tog sažaljevanja pojavljuju se moji tekstovi u kojima sam pokušao da dam neutralan opis onoga što se nalazi preda mnom, namesto vrednosnih sudova, što je u ovakvim slučajevima jedino ispravno i poželjno. Shvatio sam da bi me još jedna takva knedla stavila u poziciju prvog »Podravkinog« manekena naše kulturne »knorr« supe.

Sve to, ipak, nije dovoljno da se izbegne ono ružno, možda najružnije u susretu knjige i kritičara — da se ne govori povodom knjige, već o knjizi samoj. »Srećna ruka«, kako bi rekao Miroslav Egerić, u ovom slučaju je zakazala. Prebiranje i listanje knjige »Neka druga ljubav« nije urodilo plodom, nije se nijednog trenutka pojavila ona iskra koja će osvetliti mračne podrumne čitanja i pokazati mi pravi put spoznanja ove i ovakve poezije. Sablažnjava me to što se moja ravnodušnost naseljava između korica ove knjige, iako je ne čitam iza busije nekakvih modernističkih i postmodernističkih koncepata. I u kontekstu savremene lirike, a naročito u kontekstu bogate tradicije lirskog pesništva uopšte, ona ne zavređuje pažnju. Ne obezvređuje je njena tematika, naslovom podvučena, jer odavno je konstatovano da u poeziji nema privilegovanosti i prokazanih tema, sadržaja, formi, već njena neinventivnost, nemoć da određena stanja duše i misli, određena vizuelna polja (pejzaže) i odnose koja takva poezija ističe u prvi plan (misli se na interakcijske unutarsubjektivne relacije JA i TI sfere) doveđe do onog neophodnog formalno-stilističkog i ukupnog jezičkog napora, koji čitaocu omogućuju onaj »estetički stres«, bez koga sam proces čitanja nema smisla. Šta u tom slučaju može značiti činjenica i iskaz da je pesnik uspeo, ali ne do kraja i uvek, izbeći propadanje u banalno kada iza tog »uspeha« nema ničeg; najzad, samo biće poezije ne sastoji se u izbegavanju, već u majstorskom nadilaženju izražajne banalnosti. . . Na platnu knjige emituju se blede, loše izmontirane slike unutrašnjih providenja, dok se sa

pokvarenih zvučnika emituje slabašni glasić refleksivnog nerva koji sve pokušava održati u kakvoj-takvoj poetskoj konzistentnosti. A upravo je taj glas ono što para uši nametanjem jedne plitke filozofije života, punoj opštih mesta i obremenjenoj jednim, u osnovi, nepesničkim odnosom prema poeziji. Gotovo zakon lirskog pesništva — otvaranje subjekta totalitetu sveta i postojanja i njegovog svodenje u granice individualnog univerzuma — pokazao se kao pretežak teret za nejakka pesnička pleća Radmila Đurovića. Kroz ove pesmice, školske vežbice, možemo videti do kog je stepena došao pesnik u svladavanju osnovne kulture pismenosti. No, i tu možemo staviti primedbu. Ne treba biti veliki jezički pedant (od takvih je poezija uvek stradala) pa uočiti da nešto »škripi« u stihovima pesme po kojoj knjiga nosi naslov (ili obrnuto):

Između tvoje i moje duše
ima neka vrata
Između tvog i mog srca
ima neka reka

(Neka druga ljubav)

ni budnice, ni uspavanke

Miljenko Jergović: OPSERVATORIJA VARŠAVA, »Goranovo proljeće«, Zagreb, 1988.

zoran đerić

U jednodimenzionalnoj noveli Ištvana Erkenja »Balada o moći poezije« jedna telefonska govornica, pošto je čula poslednje stihove nekog neshvaćenog pesnika, odbila je da prima ostale govornike i njihove banalne poruke. Zamandalila je svoja vrata i otuđila se od svakodnevice, prepuštajući se, jedino, magiji ta četiri stiha. Zgodno. Ponekad pomislim da sam i ja kao ta otkačena slušalica: uvek sa istom (sudbonosnom?) pesmom u ušima.

Nema Miljenko Jergović tako fatalnih stihova, možda i stoga što nije ovo njegova poslednja, nego prva pesnička knjiga. A i mlad je pesnik (rođen je 1966. u Sarajevu) da bi mu ovo što je napisao postalo epitaf. Ne znači da Jergovića treba uzimati neozbiljno. Štaviše: njegov prvenac u simultanciji sa ovogodišnjom poetskom produkcijom pokupio bi podosta poena. Jednim priznanjem već je ovančan: nagrada »Goran« za mlade pesnike 1988. godine, a ako me osećaj ne vara — pesnik je to o kome će se tek govoriti. Zbog priče o zvezdama Caryla Whittiera Chesmana; zbog priče o sujetnom sobaru Kolji Sergejeviču Ivanovu; zbog priče o haladževoj ruži; zbog priče o susedovim stopama; zbog priče o porodičnom ateizmu; zbog majčice koja spi, ili neke druge (ne)objašnjenije činjenice koja čitaoca ove knjige ne ostavlja ravnodušnim.

Ne mogu da se setim ni jednog Jergovićevog stiha, ali ne moram stalno da zavirujem u knjigu, kako bih potkrepio svoje pretpostavke, tj. ono što mi se posle nekoliko čitanja nametnulo: »Opservatorija Varšava« je knjiga atmosfere, začarana, tek toliko da ono što se kaže deluje pre kao uspavanka, nego kao budnica, iako je to, ponekad, prigušen krik.

KOMADIČAK

Već iz naslova pesama (80 posto naslova je tipa: Priča o . . .) jasno je da se radi o narativnim strukturama. To su, zaista, tekstovi koji imaju nekakav siže, ali u kojima još uvek nije narušen pesnički ritam. Mada se ne vodi računa o muzičkoj frazi, nije to jednolično zvučanje, niti dosadno nizanje slika i asocijacija. Imao je Jergović na umu, nema sumnje, upozorenje koje bi moglo biti Paundovo: »Ne prepričavaj u osrednjem stihu ono što je već iskazano u dobroj prozi«. Zato Jergović i ne pokušava da podvali čitaocu, poturajući mu tuđ slučaj kao svoj doživljaj.

Prisećam se jedne Valerijeve misli o tome kako šve što kažemo, a naročito kad govorimo o drugima, govori i o nama samima. Kada sam prvi put čuo jednu Jergovićevu pesmu (bila je to »Priča o sujetnom

Već posle nekoliko pročitanih pesama postaje jasno da se pre nama nalaze tvorevine koje bi tek hele biti pesnička ostvarenja, pesme koje imaju mutnu i gotovo infantilnu predstavu o pesmi; da se namesto krvi nudi limfa i sukrvica.

Neko će, možda, primetiti kako vreme ne ide naruku ovoj poeziji, no na to lakonski možemo odgovoriti da nikada nijedno vreme nije išlo naruku poeziji.

Ili će, možda, reći kako je ova knjiga hrabro nepristajanje na unisonost i stereotipiju savremene pesničke produkcije, nepristajanje na eksperimente i izme, koji niču kao pečurke posle kiše. Ali, i to je varka: treba samo prelistati bulevarsku štampu, pregledati almanahe zavičajnih pesnika po našim varošicama i oslušnuti famozni kutak za pesnički trenutak pa uvideti žilavu etabliranost takve poezije u našoj savremenoj kulturi. I taman kad smo poverovali u izlišnost bilo kakvog razgovora o toj poeziji jalovo-mekog štimpunga, pojavljuje se Brankova nagrada, koja iz tmne na svetlo dana iznosi mrtvorođeno. Živeli!

sobaru«, koju je pesnik sam pročitao na književnom susretu u Novom Sadu, u klubu-galeriji »Forum«) poistovetio sam ga sa njegovom neobičnom pričom o čoveku koji živi kao sobar a umire kao car. Reč je o koincidenciji. o srećno/nesrećnom sticaju okolnosti, vešto uklopljenim u ovu priču o željama i zabludama. Ovih tridesetak stihova nisu zametak pripovetke, ali ni čista pesnička dosetka. Ima u njima nešto što im produžava rok trajanja, tako da se začudni efekat ne gubi ni posle više čitanja. Ja ne bih napisao takvu pesmu. Po meni, ona je raspricana. Ima nekih ponavljanja, izvesnih trapavosti. Ali i mene opčinjava — valjda svojom bezazlenošću, simpatičnošću.

Pre godinu dana, u sarajevskom akademskom pozorištu »Obala«, predstavljen mi je Jergović kao književni kritičar. Tekstove takve prirode sve češće srećemo u »Licima«, »Odjeku«, »Književnoj reviji.« Pojava knjige »Opservatorija Varšava«, koju predstavu o Jergoviću unekoliko je izmenila. Ne može mu se više prigovoriti da je »sujetan« kritičar, a smetnuti da je, istovremeno, suptilan pesnik. Prvo nije suspendovalo drugo i obrnuto. Moram priznati da sam, mada ne znam zbog čega, očekivao da ugledam »tvrde« i »hladne«, pomalo stereotipne pesme, a zatekao sam suprotno. Tim je moje iznenađenje bilo prijatnije i veće.

Ova digresija možda i ne govori o Jergoviću ništa supstancijalno, ali je splel tih podudarnosti kod mene doprineo još povoljnijem utisku. Nadam se da nisam upao u zamku: da kudim a priori, a ni da preteram u hvali ad hoc.

»Ni u koga nema previše pesama koje vrede, rekao bi Paund. Nema ni u našeg mladog pesnika, ali njegova pesnička »beležnica« i te kako je zaslužila da se nađe među čitaocima i »među prstima mojim.« Jer: Miljenko Jergović, iako »brucoš poezije«, nikako nije smutljivac i poetski »sumnjiv« (i pored postojećih opservacija), već onaj kojem je omogućeno da motri zvezde i o opaženom izveštava, tiho, strpljivo, dopadljivo:

ZASPAO SAM JEDNOM NA ČASU ISTORIJE, I SANJAO NAPOLEONA KAKO PRAVI ŽABICE PO MIRNOJ VODI. U TOME JE VEOMA VJEŠT. SA LEDA MU PRILAZI DJEVOJKA U BIJELOM, IME JOJ JE SVETA JELENA, LAGANO GA DODIRNE PO RAME-NU, I NA NJEGOVOJ KOŠULJI OSTAJE KRVAV TRAG, ON SE LAGANO OKREĆE, A ONA JE NA PIJESKU DRVENI MAČ. KASNIJE SAM ZA KAZNU MORAO REĆI ŠTA SMO TO NOVO UČILI DANAS.